

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 6241/14

לפני :
כבוד השופט ס' גיבוראן
כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט צ' זילברטל

העותרים :
1. התנועה לאיכות השלטון בישראל
2. ח"כ איתן כבל

נגד

המשיבים :
1. היועץ המשפטי לממשלה
2. ועדת השרים לביטחון לאומי

עתירה למתן צו על תנאי

תאריך הישיבה : כ"ה בניסן התשע"ו (3.5.2016)

בשם העותרת 1 : עו"ד אליעד שרגא ; עו"ד תומר נאור ; עו"ד צרויה

מידד-לוזון

בשם העותר 2 : בעצמו

בשם המשיבים : עו"ד דנה בריסקמן

פסק-דין

1. זו עתירה ליתן טעם מדוע לא יורה היועץ המשפטי לממשלה על פתיחת חקירה במטרה לגלות ולאחר את האחראים להדלפת פרטי דיון סודי שהתקיים בוועדת השרים לביטחון לאומי במהלך מבצע "צוק איתן" שהתנהל בחודשים יולי ואוגוסט 2014. ביתר פירוט, מדובר במצגת צה"לית שהובאה בפני ועדת השרים באחת הישיבות במהלך ימי המבצע ועסקה בניית תרחיש אפשרי של כיבוש קרקעי של רצועת עזה ובהשלכות האפשריות של פעולה זו. העותרים פנו למשיב 1 בבקשה לברר האם נפתחה חקירה בנוגע לאותה הדלפה, אך עד למועד הגשת בקשת העותר 2 להצטרף לעתירה, ביום 27.11.2014, לא נענתה פניה זו לגופם של דברים.

בתגובת המשיב 1 לעתירה, שהוגשה כשנה לאחר מכן (24.11.2015), צוין לראשונה כי המשיב 1 החליט שאין מקום לפתוח בחקירה בענין זה, והטעמים להחלטה זו פורטו בתגובה. המועד שבו התקבלה החלטת המשיב 1 לא צוין בתגובה וכן לא צורפה לה החלטה כתובה או סיכום דיון שהתקיים בנושא זה.

במהלך הדיון בעתירה ביום 30.11.2015, התקיים, בין היתר, דיון במעמד צד אחד לצורך הצגת עמדת גורמי הבטחון ובעקבותיו הורינו כי על המשיב 1 להגיש לבית המשפט החלטה מנומקת בסוגיה נושא העתירה. ביום 31.12.2015 הוגשה הודעה מטעם המשיב 1 אליה צורף מה שהוגדר כהחלטת המשיב 1, הנושאת אף היא תאריך 31.12.2015 והחתומה על ידי העוזרת למשיב 1. ההחלטה הוגשה בשתי גרסאות: האחת - גרסה מלאה וחסויה; והשנייה - גרסה "מצונזרת" ממנה הושמטו הקטעים החסויים.

לאחר עיון בחומר שהוגש זימנו את הצדדים לדיון נוסף שעיקרו הוקדש לדיון במעמד צד אחד בו השמענו הערות לגבי הגרסה המלאה שהוצגה בפנינו.

2. הדלפת מידע מתוך מצגת מסווגת שהוצגה בפני ועדת השרים היא ענין חמור ואין חולק כי יש בה על פני הדברים כדי להקים חשד סביר לביצוע עבירה פלילית. עם זאת, לאחר שבחנו את מכלול השיקולים ואת עמדת גורמי הבטחון באשר לעצמת הפגיעה שנגרמה לביטחון המדינה ולאינטרס הציבורי במקרה הקונקרטי, לא מצאנו מקום להתערב בהחלטת המשיב 1 שלא לפתוח בחקירה. לא למותר לציין, כי לדברי עו"ד בריסקמן בדיון המשלים, הסוגיה הובאה לשיקול נוסף בפני היועץ המשפטי הנוכחי וכי אף הוא סבור שבנסיבות המקרה דנן ובהינתן מכלול השיקולים הרלבנטיים אין מקום לסטות מהחלטת קודמו. לצד האמור רשמנו לפנינו את הודעת המשיב 1 כי מתקיים הליך חשיבה לגיבוש מדיניות אכיפה וכלים משפטיים, במטרה לצמצם ולמנוע ככל הניתן את תופעת הדלפות בעתיד. אכן, מדיניות זו היא צורך דוחק וככל שייקדם גיבושה כך ייטב.

3. אין לכחד, תהליך קבלת ההחלטה של המשיב 1 שלא לפתוח בחקירה במקרה דנן מעורר קושי מסויים, בהעדר תיעוד כלשהו באשר לדיון שהתקיים על ידו בענין זה טרם הגשת העתירה או באשר להחלטה שנתקבלה בנושא טרם לאותו מועד. כפי שצויין, עצם קיומה של החלטה כזו שתאריך קבלתה לא צויין, נלמד לראשונה מתגובת הפרקליטות לעתירה, במסגרתה אף פורטו לראשונה הנימוקים שעמדו ביסוד ההחלטה.

בכך יש טעם לפגם ומן הראוי כי הערה זאת תוטמע בהליך קבלת החלטות מסוג זה בעתיד (על כך שסדרי מנהל תקינים מחייבים שהחלטה מנהלית, במיוחד בעניין משמעותי, תינתן בכתב, ראו פסקה 22 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן ופסק דינה של השופטת א' חיות בבג"ץ 7487/15 ארקיע קווי תעופה ישראלים בע"מ נ' מנכ"ל משרד ראש הממשלה (25.1.2016)).

יתר הערותינו באשר לנושאים שעלו בעתירה השמענו במעמד צד אחד באזני באת-כוח המשיבים על מנת שיועברו לגורמים המוסמכים הנוגעים בדבר ובמקרה דנן ראינו להסתפק בכך.

4. סוף דבר, העתירה נדחית. אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ז בניסן התשע"ו (5.5.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט